

MISJONSNYTT FRA KONGO

Fra br. Alb. M. Christiansen.

Kinganda 1. juni 1930.

Kjære misjonsvenner.

«Hans trofasthet er skjold og skjerm». Halleluja!

Efter å ha opholdt mig på misjonsstasjonen i Kafumba ca. to måneder, dro jeg østover inn i landet henimot det sted hvor vi

var for. Av mangel på bærende måtte jeg la den største del av min bagasje bli stående i Kafumba. Vi

er jo dessverre nødt til å bruke bærende i dette land hvor det ingen kommunikasjoner er og ingen dyr som kan brukes til lastedyr. Det

er heller ikke noen veier, bare små stier som menneskeføtter har tiltrampet. Men Kongo-negeren

er flink til å gå og kvier sig ikke for å gå noen ukers vei, om det kniper. Bare han får tilstrekkelig med mat og får hvile godt om natten, og ikke har for tung byrde. Han går da om det så

skulde være til verdens ende. Gang på gang møter vi folk som

har gått en vei omtrent så langt som fra Paris til Oslo.

Det var min hensikt å gå inn i Bambundastammen igjen. Det var

jo dette folk vi først kom til og virket iblandt. De har likesom fått en stor plass i vårt hjerte. Jeg

gikk igjennom flere store stammer og krysset tre store floder. Heldigvis hadde vi denne gang

store gode kanoer å komme over flodene med. Alt gikk godt. På

ostsiden av den store flod Kwilu begynner igrunnen Bambundastammens land, men Bampendier fra

vestsiden er kommet over og har tatt en del av landet i besittelse.

Det er derfor fiendskap mellom Bambunda- og Bampendie-stammene her i grensetraktene. Den

naturlige grense er jo Kwilu og det vilde sikkert være til alles fordel at Bampendiene forlot

ostsiden og holdt sig i sitt land på vestsiden. De første byer jeg

for kom til på østsiden av Kwilu var Bampendi-byer. Jeg kjente

høvdningene fra før og blev godt mottatt av dem. De første

Bambunda-byer er Gende, Kasaku og Kinganda, som alle tre sorterer

under den store høvding i Mukulu. Kinganda hadde fått en av

våre beste menn fra Mukulu til høvding. Kumata heter han. Han

er ikke frelst, men meget interessert og en prektig mann som

har gjort oss mange tjenester. Han tok imot mig på den mest

høytidelige måte og gav mig en liten jordhytte å bo i.

Det var ikke meningen jeg skulde slå mig til her, men jeg tenkte

å ha et lite hovedkvarter her hvor fra jeg kunde ta turer rundt i

distriktet for å søke et så godt sted som mulig, hvor vi kunde slå oss

til for fremtiden.

Mange av våre venner fra Mukulu kom for å hilse på mig og

uttrykte sin glede over at jeg var

Motgang og forfølgelse. — Jesuiterne vil stenge veien for mat og post. Guds herlige utfrielse.

Arbeidsmarken.

(Kan synges som: Fordum søkte jeg o Herre —)

Se de store hvite marker belger sig for høstens vind. Mangen kristen dem betrakter med et sløvt og luknet sinn. De kan ikke høre sukket fra det dryss fullmodne aks, de kan ikke høre kallet: Skynd dig ut og høst dem straks

Ser du rett for våre døre disse modne marker står? Mange av dem blir et høstet, i fortapelsen de går. Ingen høstmann hadde hjerte til å glemme alt og gå, til å høste disse stakke, de som høst inn i laden få.

Se den sterke, friske ungdom og ned på strøket går, Se de hvirvler nu for stormen som mot avgrunnsdypet går. Stans dem, redd dem, hold tilbake, de som hentes til sin død; nu i disse unges dager er de stedt i ytterst nød.

Se hvordan den sterke ungdom viljeløst for stormen går. Se hvor syndens bitre rotter fast i sjelens dyp sig slår. Se med strømmen ut i verden fra et kristent hjem han går. Søker livet blandt de døde, synd og sorg til lønn han får.

Se og i de fjerne lande disse marker finnes kan. Derfra ropes: «Kom og hjelp oss»,

som hin Makedoniens mann. Stor er nøden, dypt er mørket, Sterk den ondes hårde bånd. En fortvilet kamp de kjemper imot dødens kolde hånd.

Fordum gikk den gode hyrde selv omkring og sanket inn de villfarne og fortapte, bar dem inn i folden sin. Nu han sine venner kaller til å gå i sine spor, til å søke de fortapte rundt den hele vide jord.

Lissi (i Missionæren).

uker som jeg ikke smakte en brød-bit.

Folkene var truet med straff dersom de gav mig noe. Men de var hjelpsomme og snille og gikk etter vann for mig og stakk til mig av sin egen mat. Herren, den trofaste Gud og far, velsignet det jeg spiste så jeg blev mett og hadde godt av det. Der var noen få stykker hos mig til enhver tid og disse måtte også ha mat. Men hvorfor skulde vi få den? Vår trofaste himmelske far vet om at vi trenger til alt dette, og derfor sendte han folk fra andre steder med mat til oss. Der kom gang på gang Bampendier fra vestsiden av Kwilu med ganske store mengder av mat. Hendte det at vi ikke hadde noe for neste dag, så har Herren Jesus lært oss å be: «Gi oss idag vårt daglige brød.» Og

den påfølgende dag kom det mat i overflod. Ære være Gud for hans usigelige godhet.

Så kom administratoren forbi her, på sin vei til Mukulu. Han hilste på mig og jeg talte til ham igjen om disse skandaløse forhold som jesuitene foranstaltet. Han bad mig komme til sig den neste dags aften til Mukulu. Jeg gikk dit. Han hadde da kalt sammen samtlige Mukulus høvdinger, men det var bare de som jesuitene har skremt mest som kom. Dertil kom en hel del av de sorte lærere som jesuitene har sendt op hit. Det resulterte i at han betydet den store høvding at jeg skulde få de menn jeg bad om og som selv vilde være hos mig, og forøvrig alle som gikk til mig, hvaidenten de var katolikker eller hvad de var.

De som ønsket å gå til mig skulde få være i fred. Og dersom noen høvding, jesuitlærer eller hvem det var, som tok noen av dem som vilde være hos mig, — han skulde arresteres og straffes.

En jesuit som har vært administratorens representant i Mukulu, en avskyelig banditt som har bestjålet folket på den frekkestemåte, har fått avskjed. Stillingen har altså bedret sig, men når administratoren har gått igjen, så tar disse jesuiter fatt igjen. De er lure og slu og fremmer sine interesser ved å omgå loven. Hensikten helliger jo midlet.

De har nu sendt en av sine lærere hit til Kinganda, men han får ingen til å komme til sig. Han søkte hjelp hos den store høvding i Mukulu og denne kommanderte folkene til å gå og høre jesuitlæreren, og han truer dem med straff hvis de ikke gikk. Det hjelper lite, folkene kommer til mig. Jeg har skole med dem om formiddagen og vi taler om de ting som hører Gud og hans rike til, og de lærer å lese og skrive.

En kvinne med tre barn som er jaget vekk av sin mann, (mannen har en kone til som han hadde før han tok denne), er meget interessert og er flink på skolen. Hun lager maten til dem som jeg må underholde og er stille og snild. Hun vilde bli døpt, fordi hun trodde på Jesus. Vi har talt med henne om dette menneskenes viktigste livsspørsmål: sjelens frelse, og da jeg forstod at hun mener det alvorlig, så fant jeg ingen grunn til å nekte henne å bli døpt. Idag er derfor hun og en ung mann blitt døpte. De har truet henne og skremt henne på det værste, men hun vil følge Jesus og bli hos oss. De har sendt spioner ut for å ta henne og hennes barn, men Herren har ikke tillatt det hittil. Petelo Etetsh er kommen tilbake fra sitt fangenskap, så to av de fem som er døpt før, er nu hos mig,

og nu disse to, så vi er ialt fem døpte her nu. Dertil venter vi to av de andre døpte hit.

En av de fem døpte er havnet hos jesuitene. Vi må be ham løs fra dem, venner.

Efter formiddagsmøtet idag gikk vi til floden for å forrette dåpshandlingen. Det var en oppløftende stund. Om aftenen innbød jeg Petelo og Philipo sammen med de to nydøpte til aften hos mig. Det var første gang de hadde satt ved et duket bord og spist. Det var høytid for oss alle. Etter måltidet nåd vi Herrens legeme og blod sammen. Det var en salig stund for oss alle. Jeg underviste dem om disse store og herlige ting som følger med frelsen, om alle de privilegier vi har som Guds barn. O hvor de stirrer på mig og likesom venter på hvert ord. De har jo så få kunnskaper ennå om det som hører Guds rike til. Denne søster kan ennå ikke lese, men hun skriver pene bokstaver og vil nok snart lære. Men så er det dette: hvad skal vi gi dem å lese? Bibelsteder og sanger slår jeg på skrivemaskinen, men det blir desverre ikke så meget, men det har klart sig hittil. Mojentsh, som jeg døpte idag, gikk på skolen hos oss i Mukulu og kan lese og skrive og sammen med Etetsh og Mentala er han mig til god hjelp ved å undervise de andre.

Vi har altså litt å gjøre her, kjære venner. Men vi kan ikke bli her meget lenger. Vi går derfor ut for å se etter et annet sted hvor vi kan være mere i fred og ha et sikkert sted for disse jesuiter. Markerne er hvite til høsten, men hvor er høstfolkene? Noen har, pris skje Gud, kommet i nærheten her den senere tid. Til Bampendierne. Men o så mange som må vente på det frelsende budskap.

Be for oss kjære venner, at Herren må bruke oss til frelse og hjelp for dette ulykkelige folk. De er tyrannisert av jesuitlærere og underkuet på mange måter, men det er friggjørelse for alle i den store og herlige frelse som Jesus fullbragte for alle folkeslag. Halleluja!

Det kunde være mange interessante ting å berette fra dette folk, men jeg kan ikke legge beslag på bladets spalter så meget. Det er jo så mange som har litt å berette fra de forskjellige felt.

«Misjons-Røsten» er det eneste blad jeg hittil har fått. Det er derfor en fest for mig når det kommer.

Disse mine sorte venner her sender sammen med mig sine beste hilsener til alle vennene derhjemme. Gud velsigne dere alle sammen.

Eders i den store frelse meddelaktige bror og medarbeider:

Alb. M. Christiansen, Kikwit Kwango, Congo, Belgje.

SPRETTE FELTER

Stevnet på Harestua.

Som før bekjent idde vi stevne her 20. juli. Det var svært regnvær, men enda var riktige mange samlet fra forskjellige kanter.

Undertegnede var med en lastebil fra Ytre Enebakk. Vi var riktige mange venner derfra, og på Harestua st. traff vi br. Helmer Moger, som også hadde samme mål som oss, samt flere brødre og søstre, som stevnet til br. J. Monsruds hjem.

Br. H. Jonsrud leste et Guds ord, og ønsket alle et hjertelig velkommen i Jesu navn. Så var der tale sang og musikk, og lovprisning til Gud og Lammet. Og mens det regnet, ja rent et skybrudlignende regn, jublet vi inne på låven. Vi skal si Gud og Fadere takk for alle ting, og jo mere vi lærer dette, jo mindre skuffelser moter oss. Halleluja.

Vi var som en stor barneflokk, hvor alt det store og stive var borte, takk og lov! Var enige om: Et godt stevne gav Gud oss. All ære til Gud og Lammet.

Undertegnede var på Monsrud hele uken og hjalp til med høiet, og lørdag reiste jeg og min hustru og sønn til Solbergelven og tok inn i br. Tollefsens gjestfri hjem, da det også her skulde være stevne.

Hadde møte lørdag aften. Br. Ingvaldsen fra Oslo kom samt flere med ham, og Gud gav broderen meget godt å fremføre. Vi hadde et godt stevne også her. Mange av vennene fra Knofsgaten i Drammen kom også og deltok og vi var enige om: Forløsningens dagstunder til.

Det kunde jo vært meget å referere, men får være med dette. Br. J. Sørensen sang og vidnet om den herlige frelse — ja Grønvald og mange flere. Vi har et emne alle — takk og lov. Frelst av bare nåde. Amen. F. t. V. Gran 10—8—30.

Hjertelig hilsen til Røstens lesere.

H. I. Ersrud.

Fra Høydal i Sunnmør.

Til Misjons-Røsten

Nåde vera med dykk og fred fra Gud, vår Fader, og den Herrens Jesus Kristus.

Eg er hjerteleg takksam til Gud for den gode og varme leseladen han hev gitt meg og mine syskin gjennom dykkar blad. For når det er inntekte stykkje som er berre etter hans vilje, so er det ikkje å undre seg på at det er bra. Guds brennande kjærleik og miskunnhet er stor. Han ynskjer å velsigne oss rikeleg, og det får han og gjera for desse som høyrer ordet hans og er viljuge og lydige til å gjera hans vilje. Og han vil tala til oss, som han Lev gjort fyrr, for de stend skrive: Drevne av den Heilage Ande tala dei heilage menn. Ære til Gud.

Ogso eg vil vera med og bede til Gud for bladet M. R. at han vil ved sine nåde late det framdeles gi folket godt budskap. Mi trong stend etter å spreide det til andre her på denne plassen. Høydal i Sunnmør 15—8—30.

And. L. Høydalsdal.

Vennestevnet i Moss.

Stor tilslutning. — Mektige og lærerike moter.

Det er nu noen år siden vennene på Løsien i Moss hadde sitt siste stevne. Herren uteblev heller ikke denne gang med sin underbare velsignelse over samværet.

Første møte i stevnedagene var lørdag den 23. august. Det var allerede da kommet flere tilreisende venner. Br. Martinsen, som ledet alle møtene, ønsket velkommen i tilknytning til Salm. 122. Brødr. Seehuus, Skien, Daniel Nilsen, Anders Johnsen og T. Gabrielsen m. fl. vidnet ut fra Herrens ord til stor velsignelse.

Søndagen — som under slike stevner bærer preg av holdt — var i sannhet en holdtids- og festdag for Guds folk.

Mange nye tilreisende var kommet på morgenen og utover formiddagen. Br. Martinsen ønsket alle disse velkommen. Målet for stevnet var at Guds folk skulde få lærdom og utbytte for sitt åndeliv og se mer på Jesus. Broderen leste den 33. salme.

Det var opsatt to meget viktige emner som skulde behandles: Menigheten i Skriftens lys, og Jesu gjenkomst.

Det første emne blev innledet av br. ingeniør Haug, som på en særegen måte kunde samle mange herlige ting ut av få ord. Broderen gikk ut fra orden i Mat. 16, 13—18, hvor det står i det 18. vers: Og jeg sier dig, at du er Peter; og på denne klippe vil jeg bygge min menighet og dødsrikets porter skal ikke få makt over den. Mat. 13, 44—47 taler i lignelse om skatten i åkeren, som br. påpekte var det gamle testamentes menighet, og den gode perle som det nye testamentes menighet, hvor Jesus solgte (gav) alt for å kjøpe sig den som sin eiendom. I den retning vidner også Salm. 74, 2 og 1. Pet. 1, 18.

Broderen tok også frem om menighetens byggverk, som finnes klart gjengitt i Hebr. 12, 24. Kjærligheten er menighetens binde ledd. Ef. 5, 25; 29—32; 4, 15—16. Videre: Lemmenes forhold til hverandre (1. kor. 12, 13—14), våre åndelige oppgaver (Efes. 3, 8—10), vår ferd i menigheten (lokalm.). 1. Tim. 3, 14, 2. Kor. 4, 6, den stedlige menighet 1. Kor. 1, 1; Ap. gj. 13, 1; 1. Kor. 7, 17; Rom. 16, 3—5, orden i Guds menighet (Efes. 4, 11), gaver til menigheten, som den Hellig And meddeler (1. Kor. 12, 2).

Br. Marthin Nielsen. Oslo, fortsatte derefter og utredet emnet videre.

Brødrene Daniel Nilsen, Kleppe, Gabrielsen og Joh. Nilsen talte om det meget viktige emne, som nok hadde trengt flere dager til utredning. Plassen hadde heller ikke tillatt oss å nedskrive alt det som blev talt på møtene, derfor blir det kun i sammenheng form.

Efter formiddagsmøtet blev alle de tilreisende venner budt til middag. Kan trygt si at det var noe av det mest enestående i sitt slags. Mellom 200—250 tilreisende blev gratis servert middag på kafe Central. Gud velsignet oss herlig og nest efter Herren er vi vennene på stedet stor takk skyldig.

KINA-BREV

Fra str. Marie Paulsen.

Kinesergutten David.

Kjære venner av Misj.-Røsten. Guds fred!

Innerlig takk for bladet som kommer til oss så regelmessig. Det gleder oss å høre om Guds saks fremgang hjemme og ute. Ja Herrens erinde har hast. Gud velsigne alle venner rundt omkring i Norge, ja overalt hvor «Misjons-Røsten» holder sitt inntog. Lovet være hans navn. Han er en trofast venn. Gud velsigne og styrke brødrene som leder og gir ut bladet. (Jovs. 1; 6, 7 og 9. Herren sier i det 9. vers: «Har jeg ikke befalt dig: Vær frimodig og sterk, frykt ikke og reddes ikke, til Herren, din Gud, er med dig i alt hvad du foretar dig». Halleluja! En herlig oppmuntring for arbeidere i Guds gjerning, enten vi er hjemme eller ute. Herren er med og stafstedt sitt ord med de medfølgende tegn.

Det har vært og er meget varmt nå, så vi takker Jesus for vi fikk komme litt bort fra varmen der nede på sletten, og komme op her på et kjølig sted. Vi er 15 misjonærer her. Det har vært en travel tid for landsbyfolket, men tross det var søndagsmøtet godt besøkt. De siste søndager vi var nede kom en del kvinner fra de lengst bortliggende byer klokken 6,30 om

lokalet, som var overfylt. Det var en sann nydelse å høre vennenes herlige strengemusikk. Gud uttar sig også gamle og unge til sitt tjeneste på den måten til sitt navns forherligelse.

Møtet var fritt og en skare av venner vidnet om Herren. Moger, Anders Johnsen, Malmcrona, Kleppe og mange andre talt om Guds store gjerninger. Det var fryd og lovsang over hele linjen. Det største av alt og som gav glans over stevnet var at 3 unge overgav sitt liv til Herren.

Det var et uforglemmelig stevne som sikkert vil bære rike frukter og det er nok flere som håper på å møtes også på Moss neste år til stevne om Herren drøier.

Der var venner fra omtrent hele Østfold, fra Drammen og Oslo, ja helt fra Arendal var der også kommet venner.

Stefan Trøber.

En Guds pilegrim.

Jeg kom under mine vandringer i det vidstrakte sogn gjennom en by og gikk forbi en bonde, som stod i sin dør og hilste vennlig enda vi aldri hade sett hverandre før. Det var en aldrende mann, med sølvhvitt hår, som så på mig med sine klare øine, og til tross for at det var midt på vinteren spurte han: — Tror De ikke at fi-

Stevne.

Den norske Kongemisjon (for Alb. M. Christiansen) innbyr til stevne søndag 21. september i Pilepøstg. 4, Oslo. Møter kl. 11 og 5. Alle velkommen.

trektert snart skyter knapp og at sommeren er nær?

Jeg stanset ved dette selsomme spørsmål. Men idet jeg hurtig fattet min beslutning, så jeg ham frimodig inn i øinene og sa:

— Sikkerlig, se op og oplofter eders hoder, ti eders forløsning er nær!

Han smilte så hjertelig godt og fortsatte: — Undskyld, men hvorfra kommer De?

— Jeg spør ikke efter hvor menneskenes kommer fra, men hvor de akter sig hen. Hvor går De?

Med forklart åsyn svarte han: — Til det himmelske Jerusalem! Da rakte jeg ham hånden og sa: — Da er vi på samme vei. De er bare et godt stykke foran. Men om en liten tid så skal vi hilse hverandre i Sions porter!

Blind alarm?

«Om nu det hele var blind alarm? Jeg for min del er tilbøielig til å tro at det er det.»

«Det hele? Hvad mener De?»

«Jeg mener alt det med vår Herre der oppe og synd og skyld og dom og helvede og hele redeligheten.»

Disse ytringer falt engang i en selskabelig krets, og jeg kom til å tenke på dem forleden, da der blev slått alarm i anledning av en jernbaneulykke. Det var blind alarm — heldigvis. — På lignende måte skulde altså hele kristendommen være blind alarm. Det vilde jo utvilsomt for mange være en befriende tanke. Det var intet hinsides, ingen dom, intet oppgjør ved dagens ende. Alt sammen var blind alarm.

Men hvem er det som sier at evangeliets alvorstale er blind alarm? Det er vel dem der har fulgt «alarmen» og kristelig talt har mobilisert? Hvor der slæes «blind» alarm er det jo alltid de utenforstående der tror at der er noe på ferde, mens de der følger (alarmen), hurtigst opdager at det hele er ingenting.

Men her er det nettop motsatt. Her hvor det gjelder kristendommen, er det nettop de utenforstående som flott forsikrer: Det er blind alarm, — mens de der følger kristendommens alvorstale, bestandig oplever det motsatte At synden er en virkelighet, og Gud er en virkelighet og Guds dom med. At de priser sin lykke og at de villig mobiliserte da der blev slått alarm i deres liv, ti derved fikk de fred med Gud, så de ikke skal falle under dom.

Hvem skal man så tro: dem der kristelig talt har mobilisert og derved oplevet evangeliets virkelighet, eller dem som står utenfor og trøster sig med at det hele er blind alarm?

Jeg overlater svaret til dig, min leser. Men for en sund sans synes jeg ikke svaret kan være tvilsomt.

C. Skovgård-Petersen.

Professor Hallesby og sjomannsprest Sverre Nordborg tar bladet fra munnen.

I «Dagbl.», Oslo, finner vi følgende:

Veid landsvennestevevets avslutning som foregikk på Stiklestad i kveld var 1000 mennesker, falt der såvel fra professor Hallesby som fra sjomannsprest Sverre Nordborg opsiktsvekkende uttalelser. Begge optrådte som domedagsprofetere. Hallesby sa bl. a.:

«Jeg er ikke kommet for å holde noen jubileumstale. Det er tungen tanken jeg vil bære frem. Når jeg ser mig om i vårt land idag, kan jeg ikke annet. Syvende hvert menneske ligger på fattigkassen, og budgettene øker så kommunene går konkurs etterhvert. Arbeidsledelsen er uhyggelig stor og mange av dem som har arbeid, er misforhold og bruker ofte streik og blokade. Vi drikker for 160 millioner kroner om året, og folk er forlystelsesyke og lett-sindige. I gamle dager ble det regnet for en synd å forføre en kvinne — nu kalles det «den nye morals». I gamle dager syndet man ialfall i smug — nu synder folk med glade øyne, så vi får «Syndere i sommersols».

Folk fester for Olav den Hellige i år, men man bryr sig ikke om kristendommen som han døde for. Prestene preker om Guds kjærlighet så folk sovner og kirkene

blir stående tomme. Masser av vårt folk sover og synder som om det aldri har eksistert kristendom i landet. Det finnes bare en redning. Det må komme en landsvekkelse, og jeg tror en slik vekkelse vil komme snart, ikke bare over Norge, men over hele Europa, og det blir sannsynligvis den siste vekkelse for dommedag.

Sjomannsprest Sverre Nordborg ga ikke professor Hallesby noe etter. Han sa bl. a.:

De gamle hadde en sterk tro. Andsstrømmer kom og gikk uten å gjøre dem skade. Men efter 1800-årene er det blitt anderledes, for da kom satan med den moderne teologi og brøt med den gamle tros mur. Vi har byttet bort vår kristendom med tysk rasjonalisme, russisk gudløshet og fransk lettsindighet. I ti tusener av norske hjem er det nu mindre religiøs enn blant hedningene. Fra mange prekestoler i landet blir det nu forkynt stik i mot Guds ord. Vi behøver læren om dommen og hvelveds pinsler, og vi må stå sammen i kampen for Kristi sak. Gjør vi ikke det, går vi tilgrunne.

Handelsreisendes kristelige forening

er navnet på en sammenslutning av troende handelsreisende her i landet. Foreningen, som er ny, tar i første rekke sikte på å samle alle troende handelsreisende, men håper også på tilslutning av troende kjøbmenn og forretningsdrivende.

Lignende foreninger finnes i Amerika, England, Tyskland, Sverige og Danmark. Den amerikanske sammenslutning har hittil ut-

delt omkring 1 million bibler til hoteller. I Sverige er på 10 år utdelt ca. 4000 bibler som er spredd på svenske hoteller, foruten at foreningen delvis underholder to misjonærer.

Belgien.

Man skulde tro at dette landet ligger så langt innenfor sivilisasjonens område skulde være åndelig opplyst land. Men så er ikke tilfellet. For krigen var så ødsomt hele landet dekket av det katolske klamme tåke. Folket i middelalderisk overtro, i tillid til sine spesielle skytshegnere. Bibelen var en ukjent bok.

Efter krigen opphør har imidlertid det evangeliske lys fått trengje gjennom. Den amerikanske misjonær Norton meddeler i «The Live of Faith» at den belgiske misjon nu har 43 misjonsstasjoner, fordelt på 11 p.ovinsler. Motene samler allid en masse mennesker og Bibelen, eller deler av den, får en rivende avsetning. Folket har mistet troen på den katolske kirke, men store skarer har funnet tilfredsstillelse i Jesus Kristus, han som alene er røktlig til å frelse.

En neger som universitetslærer.

En Bantu-neger Mosett fra Syd-Afrika er nylig ansatt som docent i teologi ved Londons universitet. Han skal senere gå ut som misjonær for London-misjonen.

Ajl.

KINA-BREV

(Forts. fra 3. side).

Dele var om morgenen og om eftermiddagen kom Pao Chen igjen. Denne gang hadde hun sin mor med. Feberen var borte, og på vårt spørsmål om hvorledes hun hadde det, svarte hun glad: «Jeg er frisk nu, og vil gjerne høre om Jesus». Siden har hun vært hos oss flere ganger. Hun og en del andre kvinner kom for å si farvel den dag jeg skulde reise til fjellet. Barna kom også, og de sang: «Ingen er så trygg for fare, som Guds lille barneskare».

Et par dager før jeg reiste, kom en av våre kristne, en gammel kvinne på 65 år, og vilde forære mig en liten pike som hun dagen i forveien hadde funnet. Den lille så ut til å være vel 1 måned gammel. Denne gamle kvinne er sikkert byens fattigste, og hun fortalte at da hun gikk til sitt arbeid ute på marken, hørte hun barnet gråte. Det var lagt under et tre og var ytterst forkommet. Men se det nu, fortsatte den gamle, nu er den ren og søt; jeg vil gi den til dig, og om du ikke selv har tid til å passe barnet, så vil min svergdatter gjerne gjøre det for dig. Jeg forstod så godt hennes mening, hun vilde jeg skulde tilby n.ig å betale barnets underhold, likesom Pao Chen, den lille blinde pike. Jeg svarte den gamle: «Du vet jeg kan ikke godt gjøre det, jeg har jo for en liten pike. Vi talte en stund sammen, jeg lovet deg ikke den gamle noe, men var glad jeg kunde gi henne en liten hjelp. Det hadde hun neppe ventet. Hun rakte sin hånd i været og ropte høit: «Tak, kjære gode Guds». Den gamle har i forveien en

stor pike på 15 år, som hun for ca. 10 år tilbake kjøpte og friet ut fra hungersnødens fryktelige lidelser. Foreldrene er sikkert døde, de har aldri senere latt høre fra sig.

Ja, stakars Kina.

Hosten omkring hos oss har vært god, men ikke langt fra oss har vi hørt at ishagl har ødelagt avlingene. Og så den fryktelige krig som er i syden! Vi merker ingenting til den ennu, men vi har lest hvor fryktelig det går til. Mange tusener ligger sårede. Pesten raser og folk trues av hungersnød, men gjennom alt dette mørke som ruger over Kina, er det dog forunderlig å se at Guds sak har fremgang. Landbyfolket kalles rundt om på hjelp.

Vi var for kort tid tilbake i en landsby ca. halvannen times gang fra vår plass. tre timers gang fra Shih Chia Chuang. I denne lille by var kun én kristen, en eldre mann. Han har tidligere bodd omkring S. C. C. Br. N. P. Rasmussen døpte ham for 14 år siden. Denne mann er varmhjertet for Jesus og ønsker at folket i byen må få høre evangeliet om Jesus, som er en Guds kraft til frelse.

Vi kom om morgenen og så snart vi var kommet, sendte han bud derom til folket, og de kom snart, den ene flokk efter den annen. De var alle glad for å høre. Vi delte også ut mange traktater og evangelier. De bad oss komme snart igjen. Den kristne mann ønsket å forære oss et stykke jord, om vi vilde bygge motelokale og selv komme derned og bodere. Det er aldri vanskelig å samle folk her nede. Enten vi er i landsbyene eller på husbesøk hjemme i vår egen lille landsby,

har vi alltid en flokk med oss inn i hjemmene som gjerne følger med inn fra gaten.

Vi var en dag på besøk i et par hjem. På veien kom vi forbi et avgudstempel. Der satt en gammel blind kvinne, som vi hilste på og hun bad oss sette oss hos henne. Snart fikk vi en samtale om Jesus, som er nær alle dem som kaller på ham og som vil hjelpe alle. I samtalen løp kom flere til og en hel flokk barn var samlet, deriblant fler av dem som hjalp oss med sangen i våre moter. Vi sang og lokket både kvinner og menn til oss. Vi vidnet deretter om Jesus og innbød dem til våre moter.

Når vi besøker hjemmene kommer gjerne naboen inn og vi er glad for de anledninger Gud gir oss til å peke på Jesus, det Guds Lam som bar all verdens synd. Takk og lov.

For et par uker siden hadde vi den glede å innvie vår klokke, som vennene kanskje husker vi tidligere har omtalt. Ved nyttårs-tid tok kineserne op en kollekt til dette formål og vi håpet den gang å få kjøpt en billig tempelklokke. Det lykkedes ikke og det tok tid å få laget en ny, men nu har vi fått den. Vi gleder oss hver gang dens toner lyder ut-over byen for å kalle folket til møte. Priset være Jesus.

David sender en kjærlig hilsen til de venner som underholder ham i skolen.

Hilsen til brødrene, takk for alt. Takk for forbønn, Jesus lønne og velsigne eder alle. De kjærligste hilsener med Salm. 36, 6—12 fra eders søster

Marie Paulsen.

FOR FAMILIENS YNGSTE

NÆRMERE GUD, TIL DEG
Selv på et hospital hvor man ser så megen elendighet og smerte, kan det dog hende at læger og sykepleiersker kan bli beveget og leide tårer.

En pike på seks år som ved en overkjørsel var kommet meget slem til skade, blev bragt til hospitalet. Der blev straks gjort alt for å lindre smertene og bringe hjelp; men lægene så snart at den lille liv ikke stod til å redde.

Barnet lå og fantaserte; en sykepleierske holdt den lille hånd i sin og iaktet enhver mine i det lidende barns ansikt. Da det senere kom til sig selv, spurte sykepleiersken: «Vil du ha noe å drikke?» Derpå rakte hun det vann blandet med vin, og da den lille pike hadde drukket litt, så hun opad og begynte med sakte stemme, men høit nok til at det kunde høres i værelset, å syngte:

Nærmere, Gud, til dig, nærmere dig!
Om det en korset er som løfter mig;
Jeg beder inderlig:
O, la det bringe mig
nærmere, Gud, til dig, nærmere dig!

Hun sang hele verset, men mere kunde hun heller ikke, bare meget sakte nynnede hun på det annet vers. Sykepleier-

ken og lægene iaktet henne mens hun sine fuktetes av tårer. De andre ble stående på sine steder og så på barnet. Da det siste ord av det annet vers var nyanet lukket den lille nosse styrt — en lett trekning og hun var død. Dykke skjøtes i værelset og en ad-dant sinn!»

SMATING

Eina hadde fått sin nye kjole, som hun hadde ventet på og gledet sig meget til; da hun besøkte noen gode kamerater hadde på et annet knut som kamerater hadde gått gjennom en vakker park. Værestanset der en stund og satt på en benk. Da de skulde gå videre, hendte ingenting bedre enn at Elmas kjole hang fra skulde til å springe avsted. Vi kan ikke tenke oss følelsen. Det blev et stort hat i kjolen. Elmas glede blev forsvundet i sorg og tårer.

En liten ubetydelig ting var skjedd. Dette. Småting bør ikke overvies eler ringaktes, hverken når det gjelder gule eller ondt.

Der er dem som strer ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom.

Ordsp. 11. 24.

Kina.
F. O. SHRODER:
A. Toftner, Sofienberggt. 16, Oslo.
MARGRETHE DØRM og HILMA KARLSEN:
Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo.
CHRISTOFA BRUNDTLAND:
L. Hvidsten, Tyskesmugget, 28, Bergen.

HELGA LUNDEBY:
J. Lind, Verlegaten 21, Moss.
RUTH PEDERSEN og ESTHER FETTERSEN:
Inkassosjef Th. Wessel, Nordstrand.

JENS FJELD:
K. Aarmo, Ski st.
OLGA SCHULT (f. t. Norge):
Gerda Sivqvand, Rosenborggt. 1, Oslo.

ALFHILD BJERVA:
G. Bergh, Youngsgt. 1, Oslo.
SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN:
Th. Wessel, Nordstrand pr. Oslo.

M. PAULSEN og IDA LORENTZEN:
Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.
AGNES og TORKILD RASMUSSEN:
G. Bergh, Youngsgaten 1, Oslo.

Manchuria.
MARTIN KVAMME:
Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.

Alaska.
GUSTAV NYSETER:
Nyseter, Osen pr. Rena.

Finnmarken.
OSKAR GAMST, Breivikboen.
DEMANDA EILERTSEN, Breivikboen.
ASTRID SCHIE, Breivikboen.
ANDREAS MATHISEN, V. Jakobselv.

DORTHEA KLEM:
Thora Finnerud, Danvik, Drammen.
KRISTIAN SKIPPERUD:
Anna Thøgersen, Teatergaten 1, Oslo.

MARTHA HAGA:
Jørgen Monsrud, Harestua.

Argentina:
BERGER N. JOHNSEN:
H. H. Spænebo, Otterholdt pr. Bø, Telemark.

SIGURD GRØNVOLD:
Johan O. Johnsen, Slæmestad.

Afrika:
P. EVENSTAD:
Emma Hoel, Parkveien 8, Oslo.
TOMINE EVENSTAD:
Gartner M. Wald, Ibsenagt. 14, Bergen.

HILMA HERMANSJEN:
O. E. Krogstad, Soli, Rælingen.
INGRID LØKKEN:
Missionskasserer for «Solen», Oslo. S. W. Bjertnes, Torsbo p. o. Os.
MARGIT HARALDSEN:
Lods Henrik Johansen, Løvenskiöld, vei, Lilleaker pr. Oslo.

HANSINE NESFOSSEN:
Constantine Nøstdal, Solheimsgt. 40, Bergen.
MARTHA KVALVAGNES:
Fru Anna Næsdal Sydnæsmyg, Bergen.
MAXIMILIAN HANSEN:
Caspera Sovik, villa Fjødgt. Osnes pr. Heggedal.
DEN NORSKE KONGOMISJON (CHRISTIANSEN):
Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.
India:
DAGMAR ENGSTRØM og ANNA JENSEN:
Ingvild Finnerud, Danvik, Drammen.
FRANCK DESMOND:
Hardy O. Mossberg, Kreditbank Halden.
HANS SVENDBERG:
Form. J. Karlson, Haldens venter Tistedalen pr. Halden.
B. og GUNHILD FINSTRØM:
BORGHILD NORDLI:
Dronningensgt. 20, Narvik Nord-Norge.
DAGMAR JACOBSEN:
Sverre Severinsen, Smittestrømsveien 19, Drammen.
HILDA WERGEDAL:
Jens Jarnes, Passebø p. o., Sandvør.
RACHEL EDVARDSEN:
Kontorist O. Langerud, Namsdølsbanen, Kongsberg.
VALBORG FRANDSEN:
Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.
«Glommens trykkeri, Sarpsborg»